رویش روان شناسی، سال۱۳، شماره۱۲، شماره پیاپی ۱۰۵، اسفند ۱۴۰۳
Rooyesh-e-Ravanshenasi Journal(RRJ),13(12), 2025

نقش میانجی قربانی شدن سایبری در رابطه بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی در نوجوانان

The mediating role of cyber victimization in the relationship between emotional self-disclosure and loneliness in adolescents

زهرا مظفر
کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی خانواده، گروه روانشناسی، واحد خمینی شهر، دانشگاه آزاد اسلامی، خمینی شهر، ایران.
دکتر محمود شریفی اصفهانی (نویسنده مسئول)
استادیار، گروه مشاوره، واحد خمینی شهر، دانشگاه آزاد اسلامی، خمینی شهر، ایران.

چکیده

مطالعه حاضر با هدف تعیین نقش میانجی قربانی شدن سایبری در رابطه بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی در نوجوانان انجام شد. روش پژوهش حاضر توصیفی- همبستگی از نوع مدل‌یابی معادلات ساختاری بود. جامعهٔ آماری پژوهش را کلیه دانش‌آموزان مقطع متوسطه اول شهر اصفهان در سال ۱۴۰۳ تشکیل دادند. پرسشنامه‌ها با استفاده از روش نمونه‌گیری تصادفی خوشه‌ای به ۲۰۰ دانش‌آموز منتخب ارائه شد. جهت جمع‌آوری داده‌ها از مقیاس قلدری سایبری (CBS؛ مینه سینی و همکاران، ۲۰۱۱)، مقیاس خودافشایی هیجانی (ESDS؛ اسنل و همکاران، ۱۹۹۸) و نسخه سوم مقیاس احساس تنهایی (UCLA-LS3؛ راسل، ۱۹۹۶) استفاده شد. داده‌ها به روش مدل‌یابی معادلات ساختاری تحلیل شدند. یافته‌ها نشان داد که مدل پیشنهادی از برازش مطلوب برخوردار است. یافته‌ها نشان داد که اثر مستقیم خودافشایی هیجانی و قربانی شدن سایبری بر احساس تنهایی معنادار بود؛ همچنین اثر مستقیم خودافشایی هیجانی بر قربانی شدن سایبری معنادار بود (P<۰/۰۵)؛ نتایج آزمون بوت استرپ نشان داد که قربانی شدن سایبری بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی نقش میانجی داشت (P<۰/۰۵). در مجموع می‌توان نتیجه گرفت که خودافشایی هیجانی به‌صورت مستقیم و به واسطه قربانی شدن سایبری بر احساس تنهایی نوجوانان اثر دارد.

واژه‌های کلیدی: *احساس تنهایی، خودافشایی هیجانی، قربانی شدن سایبری.*

Zahra Mozafar
MA in Clinical-Family Psychology, Department of Psychology, Khomeinishahr Branch, Islamic Azad University, Khomeinishahr, Iran.
Dr. Mahmood Sharifi Isfahani *
Assistant Professor, Department of Counseling, Khomeinishahr Branch, Islamic Azad University, Khomeinishahr, Iran.
es.sharifi@iaukhsh.ac.ir

Abstract

This study aimed to determine the mediating role of cyber victimization in the relationship between emotional self-disclosure and loneliness in adolescents. The present research method was descriptive-correlational structural equation modeling. The statistical population of the study consisted of all junior high school students in Isfahan in 2024. Questionnaires were administered to 200 selected students using cluster random sampling. To collect data, the Cyber Bullying Scale (CBS; Menesini et al., 2011), the Emotional Self-Disclosure Scale (ESDS; Snell et al., 1998), and the third version of the Loneliness Scale (UCLA-LS3; Russell, 1996) were used. The data were analyzed using structural equation modeling. The findings showed that the proposed model was a good fit. The findings showed that the direct effect of emotional self-disclosure and cyber victimization on loneliness was significant; Also, the direct effect of emotional self-disclosure on cyber victimization was significant (P<0.05); the results of the bootstrap test showed that cyber victimization had a mediating role between emotional self-disclosure and loneliness (P<0.05). In general, it can be concluded that emotional self-disclosure directly affects adolescents' loneliness through cyber victimization.

Keywords: *Loneliness, Emotional Self-Disclosure, Cyber Victimization.*

نوع مقاله : پژوهشی | **دریافت : بهمن ۱۴۰۳** | **پذیرش: بهمن ۱۴۰۳** | **ویرایش نهایی: اسفند ۱۴۰۳**

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

مقدمه

نوجوانی یک مرحله حیاتی رشد است که با تغییرات هیجانی و اجتماعی قابل توجهی مشخص می‌شود و آن را به دوره‌ای تبدیل می‌کند که در آن احساس تنهایی شایع. تحقیقات نشان می‌دهد که بیش از ۵۰ درصد از نوجوانان احساس تنهایی مکرر را تجربه می‌کنند؛ در دوران نوجوانی، روابط اجتماعی محور شکل‌گیری هویت می‌شود. نوجوانان نسبت به موقعیت اجتماعی خود بسیار حساس هستند و ممکن است احساس تنهایی کنند اگر خود را کمتر از همسالان خود مرتبط یا پذیرفته شده بدانند (کابزا مارتینز[۱] و همکاران، ۲۰۲۵). همچنین نوجوانان به دلیل فشارهای اجتماعی و تغییرات بیولوژیکی استرس شدیدی را تجربه می‌کنند. این استرس می‌تواند منجر به کناره‌گیری اجتماعی شود که احساس تنهایی را تشدید می‌کند (پاپاپانو[۲] و همکاران، ۲۰۲۳). امروزه ظهور فناوری و رسانه‌های اجتماعی نحوه تعامل نوجوانان را تغییر داده است. در حالی که این پلتفرم‌ها می‌توانند حس ارتباط را ایجاد کنند، ممکن است احساس تنهایی را نیز تقویت کنند، زیرا تعاملات آنلاین اغلب فاقد عمق ارتباط چهره به چهره است (وو[۳] و همکاران، ۲۰۲۴). تنهایی به عنوان یک حالت عاطفی دردناک تعریف می‌شود که زمانی ایجاد می‌شود که بین تعاملات اجتماعی مطلوب و واقعی اختلاف وجود داشته باشد. این نشان دهنده احساس انزوای اجتماعی است، جایی که افراد روابط خود را ناکافی یا فاقد کیفیت می‌دانند، حتی اگر توسط دیگران احاطه شده باشند (یارم[۴] و همکاران، ۲۰۲۴). تأثیر تنهایی بر نوجوانان می‌تواند عمیق و چندوجهی باشد و بر سلامت روان و جسم تأثیر بگذارد؛ احساس تنهایی با افزایش افسردگی، اضطراب، احتمال بیشتر افکار و تلاش برای خودکشی و احساس بی‌کفایتی همراه است (دامرا[۵] و همکاران، ۲۰۲۴).

تحقیقات نشان می‌دهد که خودافشایی هیجانی با احساس تنهایی در نوجوانان رابطه دارد (ژانگ[۶] و همکاران، ۲۰۲۴؛ پانگ[۷] و همکاران، ۲۰۲۴؛ هومادوا لو و مجموا[۸]، ۲۰۲۴). خودافشایی هیجانی به فرآیند به اشتراک گذاشتن افکار، احساسات و تجربیات شخصی با دیگران اشاره دارد. این عمل آشکار کردن حالات عاطفی درونی می‌تواند صمیمیت را تقویت کند و روابط را تقویت کند. در نوجوانان، خودافشایی هیجانی اغلب در روابط با همسالان اتفاق می‌افتد، جایی که به اشتراک گذاشتن تجربیات شخصی می‌تواند به ارتباطات و درک عمیق‌تر بین دوستان منجر شود؛ در مقابل نتایج برخی از مطالعات نشان می‌دهد که نوجوانانی که در سطوح بالاتری از خودافشایی هیجانی دارند، ممکن است به سبب ادراک آسیب و سرزنش بیشتر احساس تنهایی کنند (ژانگ و همکاران، ۲۰۲۴). در واقع می‌توان گفت کیفیت خودافشایی، به ویژه برای همسالان، بسیار مهم است. نوجوانانی که مایل به افشای احساسات خود برای دوستان هستند، اغلب احساس ارتباط و تعلق بیشتری را تجربه می کنند، که می تواند تنهایی را کاهش دهد؛ اما در مقابل خودافشایی در محیط‌های عمومی و خالی از همدلی می‌تواند پیامدهای نامطلوبی به‌همراه داشته باشد (چن[۹] و همکاران، ۲۰۲۱). در مجموع بررسی مطالعات دلالت بر این داد که رابطه بین خودافشایی و تنهایی نیز تحت تأثیر عوامل دیگری مانند حمایت اجتماعی، همدلی و مهارت‌های اجتماعی است. نوجوانانی که احساس می‌کنند مورد حمایت دیگران قرار می‌گیرند و مهارت‌های اجتماعی خوبی دارند، بیشتر درگیر خودافشایی عاطفی می‌شوند و احساس تنهایی را بیشتر کاهش می‌دهند (پانگ و همکاران، ۲۰۲۴).

همچنین بررسی مطالعات نشان می‌دهد که خودافشایی در فضای مجازی با اجتناب و احساس تنهایی بیشتر همراه است (یانگ[۱۰] و همکاران، ۲۰۲۳). چراکه خودافشایی هیجانی در فضای مجازی می‌تواند به طور ناخواسته از طریق مکانیسم‌های مختلفی منجر به قربانی شدن سایبری شود (قونیه و نگوین[۱۱]، ۲۰۲۳). هنگامی که افراد اطلاعات حساس یا شخصی را به صورت آنلاین به اشتراک می‌گذارند، خود را بیشتر در معرض دید مهاجمان بالقوه قرار می‌دهند. این افزایش دید می‌تواند توجه ناخواسته را به خود جلب کند و آن‌ها را به اهدافی برای آزار و اذیت سایبری تبدیل کند. به عنوان مثال، افشای مبارزات عاطفی یا آسیب‌پذیری‌ها ممکن است به عنوان فرصتی برای دیگران برای استثمار یا تمسخر فرد تلقی شود (جای[۱۲] و همکاران، ۲۰۲۲). قربانی شدن سایبری که اغلب به عنوان آزار سایبری شناخته می‌شود،

1 Cabeza Martínez
2 Papapanou
3 Wu
4 Yam
5 Damra
6 Zhang
7 Pang
8 Hommadova & Mejova
9 Chen
10 Yang
11 Quynh & Nguyen
12 Jia

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

شامل استفاده از فناوری‌های دیجیتال برای آزار، تهدید یا تحقیر افراد است. این شکل از پرخاشگری می‌تواند اشکال مختلفی داشته باشد، از جمله ارسال پیام‌های تهدیدآمیز، پخش شایعات آنلاین یا به اشتراک گذاری تصاویر تحقیرآمیز بدون رضایت. برخلاف قلدری سنتی، قربانی شدن سایبری می‌تواند در هر زمان و مکان، اغلب به صورت ناشناس رخ دهد، که می‌تواند احساس درماندگی و ترس تجربه شده توسط قربانیان را تشدید کند (وارلا[1] و همکاران، ۲۰۲۲). خودافشایی هیجانی مکرر می‌تواند توسط همسالان به عنوان رفتار جلب توجه تفسیر شود. این ادراک ممکن است منجر به قضاوت‌های منفی از سوی دیگران شود و احتمال هدف قرار گرفتن توسط قلدرانی را افزایش دهد که فرد را مستحق تمسخر یا آزار می‌دانند؛ عمل افشای احساسات شخصی م تواند منجر به نگرش‌های مقصر دانستن قربانی در بین همسالان شود. تماشاچیان ممکن است مسئولیت قلدری را به رفتار خود قربانی نسبت دهند و معتقدند که افشای خود باعث واکنش منفی دیگران شده است. این می تواند قربانی را بیشتر منزوی کند و احساس تنهایی و ناراحتی او را تشدید کند (یانگ و همکاران، ۲۰۲۳).

به اشتراک گذاری اطلاعات شخصی به صورت آنلاین اغلب شامل یک مبادله بین اتصال و حریم خصوصی است. هنگامی که افراد اطلاعات بسیار خصوصی را فاش می‌کنند، ممکن است به طور ناخواسته خود را در معرض خطراتی از جمله قربانی شدن سایبری قرار دهند. فقدان حریم خصوصی می‌تواند منجر به احتمال بیشتری برای هدف قرار گرفتن توسط قلدرهایی شود که ممکن است از این اطلاعات علیه آن‌ها استفاده کنند (یانگ[2] و همکاران، ۲۰۲۳). همچنین محتوای عاطفی خودافشایی‌همچنین می‌تواند بر نحوه درک و واکنش دیگران نسبت به فرد تأثیر بگذارد. خودافشایی‌های منفی، مانند ابراز احساسات غمگینی یا بی‌کفایتی، ممکن است نظرات منفی یا رفتار قلدری همسالان را به خود جلب کند و چرخه قربانی شدن را تداوم بخشد (ژیو[3] و همکاران، ۲۰۲۳).

نشان داده شده است که قربانی شدن سایبری اثرات منفی قابل توجهی بر سلامت روان و احساس تنهایی دارد (قونیه و نگوین، ۲۰۲۳؛ هیمن و اولینیک-شمش[4]، ۲۰۲۲؛ کاوا[5] و همکاران، ۲۰۲۰). قربانیان آزار و اذیت سایبری اغلب سطوح بالاتری از تنهایی را گزارش می‌کنند. تجربه هدف قرار گرفتن می‌تواند منجر به کناره‌گیری اجتماعی شود، زیرا قربانیان ممکن است احساس کنند از همسالان خود جدا شده‌اند و تمایل کمتری برای شرکت در تعاملات اجتماعی دارند (کادیروگلو و آکای[6]، ۲۰۲۴). اضطراب و ترس ناشی از قربانی شدن سایبری می‌تواند افراد را برای ایجاد روابط جدید یا حفظ روابط موجود مردد کند. این ترس می‌تواند بیشتر به احساس تنهایی کمک کند، زیرا قربانیان ممکن است برای فرار از آزار و اذیت احتمالی از موقعیت‌های اجتماعی اجتناب کنند (هیمن و اولینیک-شمش، ۲۰۲۲). تنهایی تجربه شده توسط قربانیان سایبری اغلب با سایر مسائل بهداشت روانی مانند افسردگی و اضطراب همراه است. این شرایط می تواند یک چرخه معیوب ایجاد کند که در آن تنهایی مشکلات سلامت روان را تشدید می‌کند که به نوبه خود می تواند منجر به انزوای بیشتر شود (کاوا و همکاران، ۲۰۲۰). تحقیقات نشان می‌دهد که اثرات قربانی شدن سایبری بر تنهایی ممکن است بسته به گروه سنی متفاوت باشد. برای مثال، افراد جوان‌تر ممکن است در مقایسه با بزرگسالان، همبستگی قوی‌تری بین آزار و اذیت سایبری و تنهایی تجربه کنند، که نیاز به مداخلات هدفمند بر اساس سن را برجسته می‌کند (قونیه و نگوین، ۲۰۲۳).

قربانی شدن سایبری می‌تواند به عنوان یک واسطه بالقوه بین خودافشایی هیجانی و تنهایی، به ویژه در میان نوجوانان عمل کند؛ وقتی افراد درگیر خودافشایی هیجانی می‌شوند، به ویژه در محیط‌های آنلاین، ممکن است خود را در معرض آزار و اذیت یا قلدری احتمالی قرار دهند. به اشتراک گذاشتن احساسات یا تجربیات شخصی می تواند آنها را هدف آزار و اذیت سایبری قرار دهد، زیرا متجاوزان ممکن است از این اطلاعات برای ایجاد آسیب یا تمسخر سوء استفاده کنند (قونیه و نگوین، ۲۰۲۳). خودافشایی هیجانی گاهی می‌تواند به عنوان نشانه‌ای از ضعف یا آسیب‌پذیری تلقی شود. این تصور ممکن است قلدرها را تشویق کند تا افرادی را که آشکارا احساسات خود را به اشتراک می‌گذارند، هدف قرار دهند که منجر به افزایش موارد قربانی شدن سایبری می شود (یانگ و همکاران، ۲۰۲۳). قربانیان آزار و اذیت سایبری اغلب احساس تنهایی شدیدی را تجربه می‌کنند. ناراحتی عاطفی ناشی از هدف قرار گرفتن می تواند منجر به کناره گیری اجتماعی شود، زیرا افراد ممکن است از تعاملات اجتماعی برای فرار از قربانی شدن بیشتر اجتناب کنند (نگوین و هو[7]، ۲۰۲۲).

انجام این مطالعه از چندین جهت حائز اهمیت است؛ خودافشایی عاطفی می‌تواند منجر به پیامدهای مثبت و منفی در تعاملات آنلاین شود. درک اینکه چگونه قربانی شدن سایبری این رابطه را واسطه می‌کند، به روشن شدن پیچیدگی‌های موجود در به اشتراک گذاری

1 Varela
2 Yang
3 Xu
4 Heiman & Olenik-Shemesh
5 Cava
6 Kadiroğlu & Akay
7 Nguyen & Ho

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

اطلاعات شخصی در فضاهای دیجیتال کمک می‌کند. با بررسی این میانجیگری، محققان می‌توانند بهتر درک کنند که چگونه خودافشایی عاطفی ممکن است به طور ناخواسته آسیب‌پذیری در برابر قربانی شدن سایبری را افزایش دهد، که به نوبه خود می‌تواند احساس تنهایی و مسائل مربوط به سلامت روان را تشدید کند. همچنین شناسایی نقش میانجی قربانی شدن سایبری می‌تواند از توسعه مداخلات هدفمند با هدف کاهش تنهایی در بین نوجوانان خبر دهد. با پرداختن به خطرات مرتبط با خودافشایی هیجانی، می‌توان برنامه‌های حمایتی را برای آموزش شیوه‌های آنلاین امن به جوانان طراحی کرد. با توجه به مباحث مطرح شده، مطالعه حاضر با هدف تعیین نقش میانجی قربانی شدن سایبری در رابطه بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی در نوجوانان انجام شد.

روش

روش پژوهش حاضر توصیفی- همبستگی از نوع مدل‌یابی معادلات ساختاری بود. جامعهٔ آماری پژوهش را کلیه دانش‌آموزان مقطع متوسطه اول شهر اصفهان در سال ۱۴۰۳ تشکیل دادند. حجم نمونه با بهره‌گیری از فرمول کلاین[1] (۲۰۱۶) به ازای هر متغیر مکنون ۲۰ نمونه در نظر گرفته شد؛ نمونه مورد نظر ۲۰۰ نفر برآورد شد. پرسشنامه‌ها با استفاده از روش نمونه‌گیری تصادفی خوشه‌ای به ۲۰۰ دانش‌آموز منتخب ارائه شد. جهت نمونه‌گیری از بین مدارس متوسطه اول شهر اصفهان ابتدا ۴ مورد انتخاب و از هر مدرسه ۴ کلاس انتخاب شد، سپس از هر کلاس نمونه‌گیری بر اساس لیست حضور غیاب دانش‌آموزان به صورت حضوری انجام شد. ملاک‌های ورود به نمونه شامل: تحصیل در دوره متوسطه اول (پایه‌ی هفتم، هشتم و نهم)، دامنه سنی (۱۳ تا ۱۵ سال)، دسترسی به اینترنت، استفاده از شبکه‌های اجتماعی مجازی و رضایت آگاهانه بود. ملاک‌های خروج؛ انصراف دانش‌آموز از ادامه همکاری، پرسشنامه مخدوش و عدم تکمیل حداقل ۰/۹۵ سوالات یکی از زیرمقیاس‌های پرسشنامه بود. به منظور رعایت ملاحظات اخلاقی پژوهش درباره اهداف پژوهش صحبت شد و با رضایت در پژوهش شرکت کردند و به همه‌ی افراد نمونه اطمینان داده شد که اطلاعات آن‌ها محرمانه خواهد بود و تنها از نتایج داده‌ها استفاده می‌شود. جهت اجرای پژوهش در ابتدا توضیحات لازم به دانش آموزان ارائه شد و درحین تکمیل سوالات، برایشان رفع ابهام صورت گرفت. به منظور تحلیل داده‌ها از نرم‌افزارهای آماری SPSS وAmos نسخه‌های ۲۴ و آزمون‌های مدلیابی معادلات ساختاری با حداکثر درست‌نمایی و بوت استرپ استفاده شد.

ابزار سنجش

مقیاس قلدری سایبری[2] (CBS): مقیاس دوبخشی قلدری سایبری توسط مینه سینی[3]و همکاران (۲۰۱۱) طراحی شده است و حاوی ۲۰ سوال می‌باشد که در پژوهش حاضر سوالات بخش اول این مقیاس که شامل ۱۰ پرسش از فرد تجربه قربانی می‌باشد و براساس طیف لیکرت از ۱ تا ۵ نمره گذاری شده است که پاسخ‌های آن به ترتیب هرگز (نمره ۱)، یکی دوبار در ماه (نمره ۲)، دو تا سه بار در ماه (نمره ۳)، هفته‌ای یکبار (نمره ۴) و چندر بار در هفته (نمره ۵) است. دامنه نمرات در این زیر مقیاس بین ۱۰ الی ۵۰ است و نمرات بیشتر نشان دهنده تجربه بیشتر قربانی شدن در فضای مجازی است (مینه سینی و همکاران، ۲۰۱۱). استوارت[4] و همکاران (۲۰۱۴) در پژوهشی که بر روی ۷۳۶ فرد انجام شد، روایی این پرسشنامه به روش تحلیل عاملی تاییدی با یک عامل تایید شد که در مجموع ۵۶٪ واریانس را تبیین کرد و همسانی درونی با محاسبه ضریب آلفای کرونباخ ۰/۹۴ محاسبه شد. این پرسشنامه در ایران توسط مصیبی و همکاران (۱۴۰۳) اجرا شده است؛ پایایی به روش همسانی درونی با محاسبه ضریب آلفای کرونباخ ۰/۸۴ و روایی محتوایی بر اساس نظر ۵ متخصص روانشناسی تایید و ضریب توافق ۰/۸۷ محاسبه شد. در این مطالعه پایایی به روش همسانی درونی با محاسبه ضریب آلفای کرونباخ ۰/۷۳ محاسبه شد.

مقیاس خودافشایی هیجانی [5](ESDS): این مقیاس توسط اسنل[6] و همکاران (۱۹۹۸) با ۴۰ سوال و ۸ زیرمقیاس طراحی شده است. این مقیاس بر اساس طیف لیکرت ۵ درجه از اصلا (نمره ۱) الی اغلب (نمره ۵) نمره‌گذاری می‌شود. این مقیاس شامل زیرمقیاس‌های افشای هیجان افسردگی: (موارد: ۱، ۹، ۱۷، ۲۵، ۳۳)، افشای شادکامی: (موارد: ۲، ۱۰، ۱۸، ۲۶، ۳۴)، افشای حسادت: (موارد: ۳، ۱۱، ۱۹، ۲۷، ۳۵)، افشای اضطراب: (موارد: ۴، ۱۲، ۲۰، ۲۸، ۳۶)، افشای خشم: (موارد: ۵، ۱۳، ۲۱، ۲۹، ۳۷)، افشای آرامش: (موارد: ۶، ۱۴، ۲۲،

1 Kline
2 cyberbullying scale (CBS)
4 Menesini
4 Stewart
5 Emotional Self-Disclosure Scale (ESDS)
6 Snell

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

۳۰، ۳۸)، افشای بی تفاوتی: (موارد: ۷، ۱۵، ۲۳، ۳۱، ۳۹) و افشای ترس: (موارد: ۸، ۱۶، ۲۴، ۳۲، ۴۰) است. دامنه نمرات در این مقیاس بین ۵۰ الی ۲۰۰ است و نمرات بیشتر نشان دهنده توانایی بهتر فرد در افشای هیجانات خود است (اسنل و همکاران، ۱۹۹۸). روایی این مقیاس به روش سازه با محاسبه تحلیل عاملی اکتشافی ۰/۷۸ و پایایی به روش آلفای کرونباخ برای زیرمقیاس‌ها بین ۰/۷۳ الی ۰/۹۰ گزارش شد (اسنل و همکاران، ۱۹۹۸). در نمونه ایرانی برای هر یک از هیجان‌ها تحلیل عاملی تاییدی اجرا شد، نتایج نشان داد که سوالات همه هیجان‌ها از بارعاملی بیشتر از ۰/۴۰ برخوردار هستند و روایی مطلوبی دارند؛ همچنین ضرایب آلفای کرونباخ برای هر زیرمقیاس بین ۰/۶۵ الی ۰/۹۱ محاسبه شد (غلامی و سیادتی شمیر، ۲۰۲۰). در این مطالعه پایایی به روش همسانی درونی با محاسبه ضریب آلفای کرونباخ برای زیرمقیاس‌ها بین ۰/۷۰ الی ۰/۹۳محاسبه شد.

نسخه سوم مقیاس احساس تنهایی UCLA (UCLA-LS3)[1]: این مقیاس توسط راسل[2] (۱۹۹۶) با ۲۰ سوال در یک عامل تدوین و اعتباریابی شده است. این مقیاس در قالب طیف لیکرت ۴ گزینه‌ای (هرگز=۱ تا همیشه=۴) نمره‌گذاری می‌شود؛ حداقل و حداکثر نمره در این مقیاس ۲۰ و ۸۰ که نمرات بالا نشان دهنده احساس تنهایی بیشتر است. راسل (۱۹۹۶) این مقیاس را در ۱۳۸۷ بزرگسال اجرا کرد؛ روایی همگرا با مقیاس تنهایی افتراقی ۰/۷۲ و ضریب روایی واگرا با مقیاس تعاملات اجتماعی ۰/۶۸- محاسبه شد. همچنین پایایی به روش همسانی درونی ۰/۸۹ آلفا کرونباخ محاسبه شد (راسل، ۱۹۹۶). در ایران این ابزار توسط زارعی و همکاران (۲۰۱۵) به فارسی ترجمه شد و در ۳۰۰ بزرگسال اجرا شد. روایی سازه به روش تحلیل عاملی تاییدی نشان داد که این مقیاس دارای یک ساختار تک عاملی است و از برازش مطلوب برخوردار است و همه سوالات بار عاملی بیشتر از ۰/۴۰ داشتند؛ پایایی به روش همسانی درونی ۰/۹۰ آلفا کرونباخ محاسبه شد (زارعی و همکاران، ۲۰۱۵). در این مطالعه پایایی به روش همسانی درونی با محاسبه ضریب آلفای کرونباخ ۰/۷۹ محاسبه شد.

یافته ها

در این پژوهش ۲۰۰ نفر مشارکت داشتند و همه داده‌ها وارد تحلیل شدند. شرکت‌کنندگان در میانگین و انحراف معیار سنی ۱۶/۳±۰۶/۳۳ سال بود. از مجموع شرکت‌کنندگان، ۱۰۸ نفر (۵۴ درصد) پسر و ۹۲ نفر (۴۶ درصد) دختر بودند. در جدول ۱ یافته‌های توصیفی متغیرهای اصلی پژوهش ارائه شده است.

جدول ۱: یافته‌های توصیفی متغیرهای پژوهش و ضرایب همبستگی پیرسون

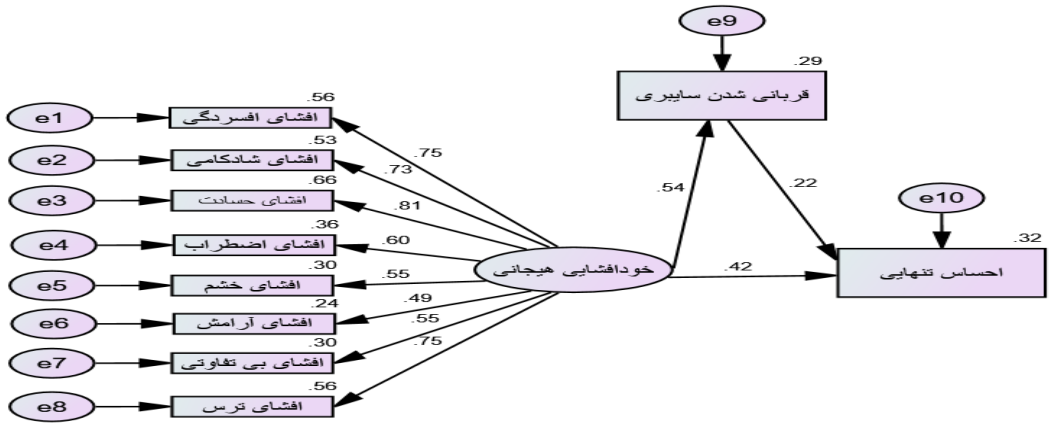
متغیرها	میانگین	انحراف معیار	کجی	کشیدگی	۱	۲	۳
۱- احساس تنهایی	۱۲/۲۱	۶/۹۶	۰/۶۴	۰/۰۶	۱		
۲- خودافشایی هیجانی	۹۶/۹۲	۲۲/۵۲	۰/۵۰	-۰/۱۱	۰/۴۹ **	۱	
۳- قربانی شدن سایبری	۲۶/۵۰	۷/۵۹	۰/۴۲	۰/۷۲	۰/۴۴ **	۰/۵۰ **	۱

در جدول ۱ یافته‌های توصیفی و ضرایب همبستگی پیرسون ارائه شده است؛ آماره شاخص‌های کجی و کشیدگی در محدوده ۲ الی ۲-قرار داشت که نشان دهنده طبیعی بودن توزیع داده‌ها در متغیرهای پژوهش است؛ همچنین ضریب مردیا در این مطالعه ۴/۷۶ محاسبه شد، به عبارت دیگر نرمال بودن چند متغیری نیز برقرار است، زیرا مقدار این آماره کمتر از ۸ می‌باشد. با توجه به طبیعی بودن توزیع داده‌ها جهت بررسی رابطه خطی بین متغیرها از آزمون پارامتری ضریب همبستگی پیرسون استفاده شد؛ نتایج نشان داد که احساس تنهایی با خودافشایی هیجانی (r=۰/۴۹) و قربانی شدن سایبری (r=۰/۴۴) همبستگی مثبت داشت؛ همچنین بین خودافشایی هیجانی و قربانی شدن سایبری (r=۰/۵۰) همبستگی مثبت وجود داشت (P<۰/۰۵). به منظور اجرای آزمون مدل‌یابی معادلات ساختاری نقش میانجی قربانی شدن سایبری در رابطه بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی در نوجوانان و بررسی برازش مدل پیشنهادی، ابتدا پیش‌فرض‌های استقلال خطاها و عدم هم‌خطی چندگانه بررسی شد، نتایج نشان داد که آماره دوربین واتسون[3] برابر با ۱/۹۹ و در دامنه

1 UCLA Loneliness Scale Version 3 (UCLA-LS3)
2 Russell
3 .Durbin-Watson

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

مطلوبیت ۱/۵۰ تا ۲/۵۰ قرار دارد و بیانگر استقلال باقی‌مانده‌ها است. هم‌چنین هرچه مقدار تولرانس بیش‌تر (نزدیک به ۱) باشد، میزان هم‌خطی کمتر است؛ در این مطالعه میزان تلورانس برای متغیرهای پیش‌بین و میانجی ۰/۷۷ گزارش شد که نشانگر هم‌خطی مطلوب است. به‌منظور آزمون مدل مفهومی پژوهش از مدل معادلات ساختاری با حداکثر درست‌نمایی استفاده شد، ضرایب مسیر در شکل ۱ ارائه شده است.

شکل ۱: مدل برازش شده پژوهش در حالت استاندارد

با توجه به نتایج شکل ۱ مدل پیشنهادی نقش میانجی قربانی شدن سایبری در رابطه بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی در نوجوانان در مجموع ۳۲ درصد از واریانس را پیش‌بینی می‌کند؛ در ادامه ضرایب مسیرهای مستقیم در جدول ۲ ارائه شده است.

جدول ۲: ضرایب اثرات مستقیم متغیرهای مدل معادلات ساختاری

مسیرها	ضریب مسیر	خطا استاندارد	مقدار t	حد پایین	حد بالا	مقدار P
خودافشایی هیجانی --- احساس تنهایی	۰/۴۲	۰/۰۸	۴/۶۴	۰/۲۸	۰/۵۵	۰/۰۱
قربانی شدن سایبری --- احساس تنهایی	۰/۲۲	۰/۰۸	۲/۹۸	۰/۰۷	۰/۳۵	۰/۰۱
خودافشایی هیجانی --- قربانی شدن سایبری	۰/۵۴	۰/۰۵	۶/۰۶	۰/۴۴	۰/۴۲	۰/۰۱

نتایج در جدول ۲ نشان داد اثرات مستقیم خودافشایی هیجانی (β=۰/۴۲) و قربانی شدن سایبری (β=۰/۲۲) بر احساس تنهایی معنادار بود؛ همچنین اثر مستقیم خودافشایی هیجانی بر قربانی شدن سایبری (β=۰/۵۴) معنادار بود (P<۰/۰۵)؛ در واقع می‌توان گفت اثرات مستقیم در متغیرهای مدل معنادار است در ادامه، نتایج تحلیل میانجی در جدول ۳ ارائه شده است.

جدول ۳: اثرات میانجی مدل معادلات ساختاری

مسیرها	ضریب مسیر	خطا استاندارد	حد پایین	حد بالا	مقدار P
خودافشایی هیجانی -- قربانی شدن سایبری -- احساس تنهایی	۰/۱۲	۰/۰۵	۰/۰۴	۰/۲۱	۰/۰۱

به منظور بررسی نقش میانجی از روش بوت استرپ استفاده شد، نتیجه در جدول ۳ نشان داد که قربانی شدن سایبری بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی (β=۰/۱۱) نقش میانجی داشت (P<۰/۰۵). در ادامه شاخص‌های برازش حاصل از مدل پیشنهادی ارائه شده است.

جدول ۴: شاخص‌های برازش مدل مفهومی پژوهش

شاخص‌های برازش	CMIN	P	df	CMIN/DF	CFI	GFI	AGFA	IFI	NFI	RMSEA
مدل پژوهش	۹۲/۷۸	۰/۰۹	۳۴	۲/۷۲	۰/۹۲	۰/۹۱	۰/۹۰	۰/۹۲	۰/۹۰	۰/۰۷
معیار تصمیم	-	P>۰/۰۵	-	<۵	>۰/۹۰	>۰/۹۰	>۰/۹۰	>۰/۹۰	>۰/۹۰	<۰/۰۸

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

نتایج جدول ۴ نشان داد که شاخص‌های برازندگی حاصل از مدل معادلات ساختاری مدل‌یابی احساس تنهایی بر اساس خودافشایی هیجانی با نقش میانجی قربانی شدن سایبری از برازش مطلوب برخوردار بود (χ^2=۹۲/۷۸، df=۳۴، χ^2/df=۲/۷۲، CFI =۰/۹۲، NFI =۰/۹۰ و RMSEA =۰/۰۷).

بحث و نتیجه‌گیری

این مطالعه با هدف تعیین نقش میانجی قربانی شدن سایبری در رابطه بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی در نوجوانان انجام شد. یافته اول نشان داد که خودافشایی هیجانی بر احساس تنهایی اثر مستقیم داشت؛ یافته حاضر با پژوهش‌های ژانگ و همکاران (۲۰۲۴)، پانگ و همکاران (۲۰۲۴) و هومادوا لو و مجموا (۲۰۲۴) همسو بود؛ در تبیین این یافته می‌توان گفت وقتی افراد درونی‌ترین افکار و احساسات خود را به اشتراک می‌گذارند، خود را در معرض قضاوت یا طرد شدن بالقوه قرار می‌دهند. این آسیب‌پذیری می‌تواند منجر به احساس ناامنی و ترس از ارزیابی منفی شود، که ممکن است در نهایت احساس تنهایی را تشدید کند، اگر افشاگری با درک یا حمایت مواجه نشود (پانگ و همکاران، ۲۰۲۴). همچنین خودافشایی هیجانی گاهی ممکن است توسط همسالان به اشتباه تعبیر شود. به جای تقویت ارتباط، ممکن است به عنوان رفتار جلب توجه تلقی شود که منجر به قضاوت های منفی می‌شود. این می‌تواند منجر به انزوای اجتماعی شود، زیرا ممکن است افراد احساس کنند که با همسالان خود درک نادرست دارند (ژانگ و لینگ[1]، ۲۰۱۵). افرادی که هیجان‌های خود را افشا می‌کنند ممکن است در مورد نحوه دریافت افشای آن‌ها دچار اضطراب شوند. اگر می‌ترسند که صراحت آن‌ها منجر به طرد یا تمسخر شود، ممکن است از تعاملات اجتماعی کناره‌گیری کنند و احساس تنهایی را تشدید کنند (چن[2] و همکاران، ۲۰۲۱). خودافشایی هیجانی اغلب نیازمند پاسخی متقابل برای تقویت ارتباط است. اگر طرف مقابل با صراحت یا همدلی مشابه پاسخ ندهد، فرد افشاکننده ممکن است احساس انزوا و عدم حمایت کند، که منجر به افزایش تنهایی می‌شود (پانگ و همکاران، ۲۰۲۴).

یافته دوم نشان داد که قربانی سایبری بر احساس تنهایی اثر مستقیم داشت؛ یافته حاضر با پژوهش‌های قونیه و نگوین (۲۰۲۳)، هیمن و اولینیک-شمش (۲۰۲۲)، کاوا و همکاران (۲۰۲۰) همسو بود؛ در تبیین این یافته می‌توان گفت قربانیان قلدری سایبری اغلب انزوای اجتماعی را به عنوان پیامد مستقیم قربانی شدن خود تجربه می‌کنند. وقتی افراد به صورت آنلاین مورد هدف قرار می گیرند، ممکن است از تعاملات اجتماعی کنار بکشند تا از آزار بیشتر جلوگیری کنند، که منجر به فقدان ارتباطات معنی دار با همسالان می شود؛ این کناره‌گیری می‌تواند احساس قطع شدن از شبکه‌های حمایت اجتماعی را ایجاد کند که عامل مهمی در تنهایی است (سمسودین[3] و همکاران، ۲۰۲۴). اضطراب و ترس مرتبط با قربانی شدن در فضای مجازی می‌تواند افراد را از درگیر شدن در فعالیت‌های اجتماعی باز دارد. قربانیان ممکن است در مورد حضور آنلاین و تعاملات خود بسیار هوشیار شوند و آن‌ها را از موقعیت‌هایی که ممکن است با متجاوزان خود روبرو شوند یا در معرض قلدری بیشتر قرار گیرند اجتناب کنند؛ این رفتار اجتنابی می‌تواند احساس تنهایی را تشدید کند زیرا فرصت‌های اجتماعی را از دست می‌دهند (وارلا[4] و همکاران، ۲۰۲۲). همچنبن قربانی شدن سایبری می‌تواند به شدت بر عزت نفس و ارزش خود تأثیر بگذارد. قربانیان ممکن است پیام‌های منفی را که از متجاوزان خود دریافت می‌کنند درونی کنند، که منجر به احساس بی‌کفایتی و بی‌ارزشی شود؛ این کاهش عزت نفس می‌تواند دسترسی افراد و برقراری ارتباط با دیگران را دشوار کند و آن‌ها را بیشتر منزوی کند و احساس تنهایی را افزایش دهد (کاوا و همکاران، ۲۰۲۰). همچنین می‌توان گفت پریشانی عاطفی ناشی از قربانی شدن سایبری، از جمله اضطراب، افسردگی و ترس، می‌تواند منجر به چرخه تنهایی شود. قربانیان ممکن است به دلیل وضعیت عاطفی خود شرکت در تعاملات اجتماعی را چالش برانگیز بدانند که منجر به انزوا و تنهایی بیشتر شود (مادسن[5] و همکاران، ۲۰۲۴).

یافته سوم نشان داد که خودافشایی هیجانی بر قربانی سایبری اثر مستقیم داشت؛ یافته حاضر با پژوهش‌های قونیه و نگوین (۲۰۲۳)، جای و همکاران (۲۰۲۲)، وارلا و همکاران (۲۰۲۲) همسو بود؛ در تبیین این یافته می‌توان گفت هنگامی که افراد درگیر خودافشایی هیجانی می‌شوند، به ویژه در محیط‌های آنلاین، خود را در معرض قضاوت بالقوه و بازخورد منفی قرار می‌دهند. این آسیب‌پذیری می‌تواند آن‌ها را هدف آزار سایبری قرار دهد، زیرا متجاوزان ممکن است از اطلاعات شخصی به اشتراک‌گذاشته‌شده برای ایجاد آسیب یا تمسخر

1 Zhang & Ling
2 Chen
3 Samsudin
4 Varela
5 Madsen

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

سوء استفاده کنند (وارلا و همکاران، ۲۰۲۲). در واقع هنگامی که افراد محتوای بسیار شخصی یا احساسی را به صورت آنلاین به اشتراک می‌گذارند، ممکن است توسط دیگران به عنوان رفتار نادرست توجه تلقی شود. این تصور می‌تواند منجر به قضاوت‌های منفی از سوی همسالان شود و فرد را به هدفی برای تمسخر یا قلدری تبدیل کند. ناظران ممکن است چنین افشاگری‌هایی را نامناسب بدانند، که می‌تواند توجه منفی را برانگیزد و احتمال آزار سایبری را افزایش دهد (آیزنکورت[1]، ۲۰۲۰). به اشتراک گذاشتن جزئیات صمیمی یا احساسی می‌تواند به عنوان نقض هنجارهای اجتماعی در مورد خودافشایی مناسب تلقی شود. این می‌تواند منجر به این شود که دیگران فرد افشاگر را نیازمند یا بیش از حد نمایشی ببینند، که ممکن است رفتار قلدری را به عنوان نوعی تنبیه اجتماعی برای رفتار نامناسب درک شده تحریک کند (جای و همکاران، ۲۰۲۲).

یافته چهارم نشان داد که قربانی سایبری بین خودافشایی هیجانی و احساس تنهایی نقش میانجی داشت؛ یافته حاضر با پژوهش‌های قونیه و نگوین (۲۰۲۳) و آیزنکورت (۲۰۲۰) همسو بود؛ در تبیین این یافته می‌توان گفت زمانی که افراد قربانی آزار و اذیت سایبری می‌شوند، اغلب احساس تنهایی بیشتری را تجربه می‌کنند. ناراحتی عاطفی ناشی از هدف قرار گرفتن می‌تواند منجر به کناره‌گیری اجتماعی شود، زیرا قربانیان ممکن است برای فرار از آزار بیشتر از تعامل اجتناب کنند. این کناره گیری می تواند احساس انزوا ایجاد کند و احساس تنهایی را تشدید کند (وارلا و همکاران، ۲۰۲۲). رابطه بین خودافشایی هیجانی، قربانی شدن سایبری و تنهایی یک چرخه ایجاد می‌کند. هنگامی که افراد احساسات خود را آشکار می‌کنند و متعاقبا با آزار و اذیت سایبری مواجه می شوند، ناراحتی و کناره گیری اجتماعی ناشی از آن می تواند منجر به افزایش احساس تنهایی شود. این چرخه تأثیر عاطفی منفی خودافشایی و قربانی شدن را تقویت می کند (آیزنکورت، ۲۰۲۰). قربانیان آزار و اذیت سایبری ممکن است احساس کنند که همسالان آن‌ها تجربیات آن‌ها را درک نمی‌کنند یا با آن‌ها همدلی نمی‌کنند، که منجر به احساس بیگانگی بیشتر می‌شود. این فقدان حمایت می‌تواند احساس تنهایی آن‌ها را عمیق‌تر کند، زیرا ممکن است بر این باورند که هیچ کس نمی‌تواند با مبارزات آن‌ها ارتباط برقرار کند (قونیه و نگوین، ۲۰۲۳).

در مجموع نتایج نشان داد که خودافشایی هیجانی به‌صورت مستقیم و به واسطه قربانی شدن سایبری بر احساس تنهایی نوجوانان اثر دارد. در نتیجه، یافته‌ها نشان می‌دهد که خودافشایی عاطفی نقش مهمی در شکل‌دهی احساس تنهایی نوجوانان، به‌ویژه از طریق مکانیسم قربانی‌شدن سایبری دارد. هنگامی که نوجوانان آشکارا هیجانات خود را به صورت آنلاین به اشتراک می‌گذارند، ممکن است به طور ناخواسته خود را در معرض واکنش‌های منفی و قلدری قرار دهند که می‌تواند منجر به افزایش احساس انزوا و تنهایی شود. این مطالعه دارای برخی از محدودیت‌ها بود که می‌بایست در تعمیم نتایج به آن‌ها توجه شود؛ به‌طور نمونه وضعیت سلامت روان شرکت‌کنندگان بررسی نشد، همچنین متغیرهای جمعیت‌شناختی مثل سن، جنسیت و پایه تحصیلی در مدل کنترل نشد؛ همچنین وضعیت پیشرفت تحصیلی دانش-آموزان نیز مورد توجه نبود؛ پیشنهاد می‌شود که در مطالعات آینده به پوشش محدودیت‌های پژوهش حاضر توجه شود. همچنین پیشنهاد می‌شود که جهت درک بهتر نقش خودافشایی هیجانی و قربانی سایبری بر احساس تنهایی در نوجوانان از مطالعات طولی و علی- مقایسه‌ای نیز استفاده شود. در زمینه کاربردی اجرای برنامه‌های آموزشی و درمانی با هدف بهبود مهارت‌های خودافشایی هیجانی در فضای مجازی و بهبود مهارت‌های ارتباطی به دانش‌آموزان در سنین نوجوانی پیشنهاد می‌شود.

منابع

مصیبی، ش.، صفرپور، ف.، و سعادت، س. (۱۴۰۳). رابطه انسجام خانواده و قلدری سایبری با نقش میانجی بلوغ عاطفی و خودآگاهی هیجانی در دختران نوجوان. *رویش روان شناسی*، ۱۳ (۷)، ۲۴۱-۲۵۰. http://frooyesh.ir/article-1-4971-fa.html

Aizenkot, D. (2020). Social networking and online self-disclosure as predictors of cyberbullying victimization among children and youth. *Children and Youth Services Review*, *119*, 105695. https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2020.105695

Cabeza Martínez, B., d'Hombres, B., & Kovacic, M. (2025). Social Media Use, Loneliness and Emotional Distress Among Young People in Europe. *Ca'Foscari University of Venice, Department of Economics Research Paper Series*, *12* (1), 1-13. http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.5089729

Cava, M. J., Tomás, I., Buelga, S., & Carrascosa, L. (2020). Loneliness, depressive mood and cyberbullying victimization in adolescent victims of cyber dating violence. *International journal of environmental research and public health*, *17*(12), 4269. https://doi.org/10.3390/ijerph17124269

Chen, L., Cheng, R., & Hu, B. (2021). The effect of self-disclosure on loneliness in adolescents during COVID-19: the mediating role of peer relationships. *Frontiers in Psychiatry*, *12*, 710515. https://doi.org/10.3389/fpsyt.2021.710515

1 Aizenkot

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

Chen, L., Cheng, R., & Hu, B. (2021). The effect of self-disclosure on loneliness in adolescents during COVID-19: the mediating role of peer relationships. *Frontiers in Psychiatry*, *12*, 710515. https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC8417232/

Damra, J. K., Akour, M. M., & Al Omari, O. (2024). Stress and loneliness: exploring adolescents' use of social media as a coping strategy during COVID-19. *Nursing children and young people*, *36*(1), 1-18. https://doi.org/10.7748/ncyp.2023.e1456

Gholami, F., & Seadatee Shamir, A. (2020). Validating emotional self-disclosure questionnaire on Iranian students. *International Journal of Education and Cognitive Sciences*, *1*(1), 9-17. https://iase-ijeas.com/article_161579.html

Heiman, T., & Olenik-Shemesh, D. (2022). Cyber-victimization experience among higher education students: Effects of Social Support, loneliness, and self-efficacy. *International journal of environmental research and public health*, *19*(12), 7395. https://doi.org/10.3390/ijerph19127395

Hommadova Lu, A., & Mejova, Y. (2024). All the lonely people: effects of social isolation on self-disclosure of loneliness on twitter. *new media & society*, *26*(6), 3347-3369. https://doi.org/10.1177/14614448221099900

Jia, Y., Wu, Y., Jin, T., & Zhang, L. (2022). How is circadian preference associated with cyber-victimization? A moderated mediation model of hostile recognition and online self-disclosure in Chinese early adolescent students. *Frontiers in Psychology*, *13*, 970073. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2022.970073

Kadiroğlu, T., & Akay, G. (2024). Cyber Victimization and Loneliness in Adolescents During the COVID-19 Pandemic. *Hacettepe University Faculty of Health Sciences Journal*, *11*(1), 157-173. https://doi.org/10.21020/husbfd.1263733

Kline, R. B. (2016). *Principles and practice of structural equation modeling (4th Ed.).* Guilford Publications.

Madsen, K. R., Damsgaard, M. T., Petersen, K., Qualter, P., & Holstein, B. E. (2024). Bullying at school, cyberbullying, and loneliness: national representative study of adolescents in Denmark. *International journal of environmental research and public health*, *21*(4), 414. https://doi.org/10.3390/ijerph21040414

Menesini, E., Nocentini, A., & Calussi, P. (2011). The measurement of cyberbullying: Dimensional structure and relative item severity and discrimination. *Cyberpsychology, behavior, and social networking*, *14*(5), 267-274. https://doi.org/10.1089/cyber.2010.0002

Nguyen, H. T., & Ho, T. T. Q. (2022). Online self-disclosure and well-being among Vietnamese adolescents: online social support as a mediator. *Mental Health and Social Inclusion*, *26*(4), 339-346. https://doi.org/10.1108/MHSI-01-2022-0003

Pang, T., Wang, H., Zhang, X., & Zhang, X. (2024). Self-Concept Clarity and Loneliness among College Students: The Chain-Mediating Effect of Fear of Negative Evaluation and Self-Disclosure. *Behavioral Sciences*, *14*(3), 194. https://doi.org/10.3390/bs14030194

Papapanou, T. K., Darviri, C., Kanaka-Gantenbein, C., Tigani, X., Michou, M., Vlachakis, D., ... & Bacopoulou, F. (2023). Strong correlations between social appearance anxiety, use of social media, and feelings of loneliness in adolescents and young adults. *International journal of environmental research and public health*, *20*(5), 4296. https://doi.org/10.3390/ijerph20054296

Quynh Ho, T. T., & Nguyen, H. T. (2023). Self-disclosure on social networking sites, loneliness and psychological distress among adolescents: The mediating effect of cyber victimization. *European Journal of Developmental Psychology*, *20*(1), 172-188. https://doi.org/10.1080/17405629.2022.2068523

Russell, D. W. (1996). UCLA Loneliness Scale (Version 3): Reliability, validity, and factor structure. *Journal of personality assessment*, *66*(1), 20-40. https://doi.org/10.1207/s15327752jpa6601_2

Samsudin, N., Chan, N. N., & Salarzadeh Jenatabadi, H. (2024). The impact of cyberbullying on loneliness and well-being among Malaysian adolescents: The mediation role of psychological distress. *F1000Research*, *13*, 33. https://f1000research.com/articles/13-33

Snell, W. E., Miller, R. S., & Belk, S. S. (1988). Development of the emotional self-disclosure scale. *Sex Roles*, *18*, 59-73. https://doi.org/10.1007/BF00288017

Stewart, R. W., Drescher, C. F., Maack, D. J., Ebesutani, C., & Young, J. (2014). The development and psychometric investigation of the Cyberbullying Scale. *Journal of interpersonal violence*, *29*(12), 2218-2238. https://doi.org/10.1177/0886260513517552

Varela, J. J., Hernández, C., Miranda, R., Barlett, C. P., & Rodríguez-Rivas, M. E. (2022). Victims of cyberbullying: feeling loneliness and depression among youth and adult Chileans during the pandemic. *International journal of environmental research and public health*, *19*(10), 5886. https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC9141340/

Varela, J. J., Hernández, C., Miranda, R., Barlett, C. P., & Rodríguez-Rivas, M. E. (2022). Victims of cyberbullying: feeling loneliness and depression among youth and adult Chileans during the pandemic. *International journal of environmental research and public health*, *19*(10), 5886. https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov./articles/PMC9141340/

Varela, J. J., Hernández, C., Miranda, R., Barlett, C. P., & Rodríguez-Rivas, M. E. (2022). Victims of cyberbullying: feeling loneliness and depression among youth and adult Chileans during the pandemic. *International journal of environmental research and public health*, *19*(10), 5886. https://doi.org/10.3390/ijerph19105886

Wu, P., Feng, R., & Zhang, J. (2024). The relationship between loneliness and problematic social media usage in Chinese university students: a longitudinal study. *BMC psychology*, *12*(1), 13. https://doi.org/10.1186/s40359-023-01498-4

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]

Xu, Y., Ye, Y., Zha, Y., Zhen, R., & Zhou, X. (2023). School bullying victimization and post-traumatic stress symptoms in adolescents: the mediating roles of feelings of insecurity and self-disclosure. *BMC psychology*, *11*(1), 31. https://doi.org/10.1186/s40359-023-01065-x

Yam, F. C., Yıldırım, O., & Köksal, B. (2024). The mediating and buffering effect of resilience on the relationship between loneliness and social media addiction among adolescent. *Current Psychology*, *12*, 1-11. https://doi.org/10.1007/s12144-024-06148-5

Yang, X., Huang, Y., & Li, B. (2023). Attachment anxiety and cyberbullying victimization in college students: the mediating role of social media self-disclosure and the moderating role of gender. *Frontiers in psychology*, *14*, 1274517. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1274517

Yang, X., Huang, Y., & Li, B. (2023). Attachment anxiety and cyberbullying victimization in college students: the mediating role of social media self-disclosure and the moderating role of gender. *Frontiers in psychology*, *14*, 1274517. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1274517

Zarei, S., Memari, A. H., Moshayedi, P., & Shayestehfar, M. (2016). Validity and reliability of the UCLA loneliness scale version 3 in Farsi. *Educational Gerontology*, *42*(1), 49-57. https://doi.org/10.1080/03601277.2015.1065688

Zhang, J., Xiang, X., Yang, X., Mei, Q., & Cheng, L. (2024). The effect of self-disclosure on loneliness among patients with coronary heart disease: The chain mediating effect of social support and sense of coherence. *Heart & Lung*, *64*, 74-79. https://doi.org/10.1016/j.hrtlng.2023.11.013

Zhang, Y., & Ling, Q. (2015). SNS as intimacy zone: social intimacy, loneliness, and self-disclosure on SNS. *Global Media Journal*, *13*(25), 1. https://doi.org/10.1016/j.chb.2017.01.012

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-22]